

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 sierpnia 2014r., uzupełnionym pismami z dnia 15 września 2014r., 11 marca 2015r. oraz 22 października 2015r., powód J. B. wniósł o zasądzenie od (...) S.A. w L. Oddział Ł.-Miasto kwoty 100.000 zł tytułem odszkodowania „za straty produkcyjne i w gospodarstwie na skutek braku prądu” oraz zadośćuczynienia „za straty moralne związane z pozostawaniem od 20 lat bez prądu”. Nadto powód wniósł o wykonanie „doprowadzenia przyłącza zgodnie z zawartą umową po uprzednim doprowadzeniu przewodu prądowego na drugą stronę ulicy (...) w pasie drogi publicznej”. Zaznaczył, iż nie występuje o nakazanie założenia przyłącza, bowiem „pозew dotyczy wykonania instalacji przyłączeniowej od źródła do licznika wraz z konstrukcją na koszt pozwanego. W/w jest własnością pozwanego. Instalacja odbiorcza jest na mój koszt, od licznika do betoniarki. Przyłączenie nie ma tu żadnego znaczenia...”. (pозew k. 2, pisma k. 6, 31, 30, 86)

W odpowiedzi na pозew z dnia 8 kwietnia 2015 r. pozwany (...) S.A. w L. Oddział Ł.-Miasto wniósł o oddalenie pоwódzтва w całości oraz o zasądzenie od pоwoda na rzecz pozwanego kosztów pоstępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pismem z dnia 23 czerwca 2015 r. pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia o odszkodowanie i zadośćuczynienie, wskazując, że pоwód wywodzi swoje roszczenie od zdarzeń trwających od 1995r. (odpowiedź na pозew k. 38-40, pismo k. 75-76)

Pismami z dnia 16 października 2015 r. i 5 listopada 2015 r. pоwód rozszerzył pоwódzтво do kwoty 150.000 zł. (pisma k. 79 i k. 94)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. B. jest właścicielem nieruchomości składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...) położonych przy ulicy (...) w miejscowości K. w gminie Z.. (okoliczności bezsporne).

(...) S.A. w Ł. w dniu 23 czerwca 2000 r., wystawił warunki przyłączenia urządzeń elektrycznych i instalacji dla nowego obiektu – budynku mieszkalnego - zlokalizowanego przy ulicy (...) w miejscowości K. w gminie Z.. Ważność warunków ustalono do dnia 23 czerwca 2002r. W warunkach zastrzeżono, że realizacja warunków przyłączenia wymaga m.in. podpisania w okresie ważności warunków przyłączenia umowy o przyłączenie (ust. 8.1.). (warunki przyłączenia k. 47-48)

Pismem z dnia 7 listopada 2011 r. (...) S.A. Oddział Ł.-Miasto, poinformował pоwoda o utracie ważności warunków przyłączenia z dnia 23 czerwca 2000r. w dniu 24 czerwca 2002r. oraz wskazał, że w celu uzyskania nowych warunków konieczne jest wypełnienie i dostarczenie prawidłowo wypełnionego wniosku wraz z załącznikami. (pismo k. 49)

Pismem datowanym na dzień 1 lipca 2012 r. J. B. ponownie wniósł o wydanie warunków o przyłączenie prądu na działkę rolną nr (...) położoną w K. przy ul. (...). Pоwód wypełnił wniosek o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej niskiego napięcia również na formularzu. Został on doręczony pоzwanemu w dniu 31 lipca 2012 r. (wniosek k. 50, wniosek na formularzu k. 51)

Pozwany, pismem z dnia 6 sierpnia 2012 r., wezwał pоwoda do uzupełnienia braków formalnych wniosku o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej, wskazując, że nieprawidłowo wypełniono rubrykę dotyczącą mocy przyłączeniowej oraz do wniosku nie został załączony dokument potwierdzający tytuł prawny wnioskodawcy do nieruchomości. Pozwany prosił pоwoda o osobisty kontakt w siedzibie oddziału. (wezwanie k. 52)

Ostatecznie pоwód w dniu 21 września 2012 r. złożył kompletny wniosek w celu określenia warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej obiektu: Gospodarstwo (...), zlokalizowane w miejscowości K. przy ul. (...), działki nr (...).

W dniu 2 października 2012 r. pozwany wydał żądane przez pоwoda warunki przyłączeniowe i przesłał je pоwodowi wraz z dwoma egzemplarzami projektu umowy o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej. Jednocześnie pozwany

poinformował, że projekt umowy pozostaje aktualny przez okres 60 dni od daty wysłania, a niepodpisanie projektu w okresie 60 dni skutkować będzie koniecznością sporządzenia nowego projektu umowy. W warunkach przyłączenia z dnia 2 października 2012 r. wskazano, że są one ważne 2 lata od daty ich doręczenia, a realizacja warunków przyłączenia (w tym rozpoczęcie prac projektowych) wymaga podpisania umowy o przyłączenie w okresie ważności warunków przyłączenia. Zgodnie z warunkami na powódzie ciążył obowiązek budowy instalacji odbiorczej od miejsca dostarczania energii elektrycznej do wnioskowanego budynku (pkt 6 warunków). (pismo k. 53; warunki przyłączeniowe k. 54-55; załącznik do umowy przyłączeniowej, k. 56).

W dniu 5 grudnia 2012 r. powód podpisał z pozwanym umowę o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej Gospodarstwa (...), położonego przy ul. (...) w miejscowości K.. Przedmiotem umowy było przyłączenie do sieci dystrybucyjnej (...) S.A. instalacji o mocy przyłączeniowej 1,00 kW zgodnie z warunkami przyłączenia nr (...) z dnia 2 października 2012r., stanowiącymi załącznik nr 1 do umowy. Strony ustaliły, że miejscem dostarczania energii elektrycznej będą zaciski prądowe przewodów przyłącza przy konstrukcji wsporczej dachowej lub w ścianie budynku, w kierunku instalacji odbiorcy – miejsce dostarczania energii elektrycznej stanowi jednocześnie miejsce rozgraniczenia własności sieci dystrybucyjnej (...) S.A. i instalacji powoda (§ 1 ust. 3 i 5 umowy).

Strony określiły termin przyłączenia do dnia 30 kwietnia 2014 r. (§ 1 ust. 1 i 5).

Powód zobowiązał się do zrealizowania własnym kosztem i staraniem zadań określonych w warunkach przyłączenia od miejsca dostarczenia energii elektrycznej, dostarczenia do pozwanego prawomocnej decyzji pozwolenia na budowę obiektu nie później niż 6 miesięcy przed terminem przyłączenia (dostarczenie tego dokumentu mogło warunkować rozpoczęcie realizacji robót budowlano-montażowych przez pozwanego), zgłoszenia gotowości do wykonania przyłączenia wraz z oświadczeniem o wykonaniu instalacji odbiorczej zgodnie z obowiązującymi przepisami podpisanego przez wykonawcę instalacji i powoda (§ 3 umowy).

Strony ustaliły, że pozwany nie ponosi odpowiedzialności z tytułu opóźnienia w wykonaniu przedmiotu umowy w przypadku, gdy opóźnienie nastąpiło z przyczyn nieleżących po jego stronie, w szczególności:

- niewywiązania się przez powoda z obowiązków określonych w § 3 niniejszej umowy,
- nieudostępnienia przez osoby trzecie nieruchomości, na których ma być realizowana budowa (rozbudowa) sieci elektroenergetycznej;
- wystąpienia siły wyższej;
- braku niwelacji terenu do rzędnych docelowych, przez który została zaprojektowana sieć dystrybucyjna (§ 7 ust. 2 umowy).

Okres obowiązywania umowy został ustalony na 12 miesięcy licząc od ustalonego terminu przyłączenia tj. do 30 kwietnia 2014 r. (§ 9 ust. 1). (umowa k. 57-59).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie rozważań wskazać trzeba, że powód nie formułuje zbyt jasno swoich żądań, jednak z lektury jego pism procesowych wynika, że żąda dwóch rzeczy:

- zasądzenia kwoty 150.000 zł tytułem odszkodowania „za straty produkcyjne i w gospodarstwie na skutek braku prądu” i zadośćuczynienia „za straty moralne związane z pozostawaniem od 20 lat bez prądu”, wskazując, że poprzez wydawanie nieprawidłowych warunków przyłączeniowych pozwany spowodował, że nie dochodziło do podłączenia nieruchomości powoda do sieci energetycznej;

- „doprowadzenia przyłącza zgodnie z zawartą umową po uprzednim doprowadzeniu przewodu prądowego na drugą stronę ulicy (...) w pasie drogi publicznej”.

W ocenie Sądu powództwo w całości jest niezasadne. Podkreślenia wymaga, że to na powodzie zgodnie z treścią art. 6 k.c., spoczywa ciężar dowodu w zakresie wykazania szkody, jej wysokości, działania pozwanego, z którego działaniem/zaniechaniem wiąże doznana przez siebie szkodę. Natomiast rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku o sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., Nr 6-7, poz. 76).

Zdaniem Sądu J. B. nie wywiązał się z ciężącego na nim obowiązku. Trudności sprawia już ustalenie podstawy faktycznej powództwa, wobec formułowania przez powoda pism procesowych w sposób mało czytelny. Mimo wezwań do obowiązkowego stawiennictwa (w tym pod rygorem pominięcia dowodu z zeznań) powód nie stawiał się na żadnym z terminów rozprawy. Nie przedstawił też wniosków dowodowych pozwalających na wykazanie istnienia przesłanek odpowiedzialności za szkodę strony pozwanej. Takim wnioskiem, bowiem nie jest żądanie zobowiązania pozwanego do załączenia do akt dokumentów dotyczących zagospodarowania przestrzennego działek położonych w K. przy ul. (...) (k. 145 akt). Powód nie wykazał, aby dokumenty te były w posiadaniu pozwanego, jak również, że istnieje związek pomiędzy ich treścią a szkodą, której ponoć doznał. Realizacja tego wniosku zmierzałaby tylko do zbędnego przedłużania postępowania.

Natomiast przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło zarzutów powoda jakoby działania bądź zaniechania strony pozwanej pozbawiły go „przez 20 lat prądu”. Po pierwsze wskazać należy, że powód nie udowodnił, aby już od 1995 r. występował do poprzedników prawnych pozwanego o wydanie warunków przyłączenia instalacji. W tym zakresie jego twierdzenia są całkowicie gołosłowne. Sąd ustalił, że pierwszym udokumentowanym działaniem powoda w kierunku uzyskania warunków przyłączenia, dla nieruchomości położonej w K. przy ul. (...), był wniosek z 2000r., który ostatecznie spowodował, że w dniu 23 czerwca 2000r. powód warunki przyłączenia uzyskał. Jednakże pomimo wystawienia warunków przyłączeniowych, ostatecznie nie doszło do podpisania z poprzednikiem prawnym pozwanego umowy na realizację tej inwestycji.

W tym miejscu zauważyć należy, że obowiązek zawarcia umowy o przyłączenie do sieci nie ma charakteru bezwarunkowego; aktualizuje się wówczas, gdy istnieją techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia do sieci oraz gdy podmiot żądający przyłączenia do sieci spełnia warunki przyłączenia do sieci. W konsekwencji roszczenie nie przysługuje każdemu podmiotowi, który chce się przyłączyć do sieci, a tylko takiemu, który spełnia warunki przyłączenia do sieci (a przynajmniej po zadeklarowaniu przez dany podmiot, że akceptuje wydane warunki przyłączenia, skoro warunki przyłączenia do sieci można ustalić dopiero po podpisaniu umowy przyłączeniowej i wykonaniu inwestycji określonych w warunkach przyłączenia) oraz tylko dla takiej instalacji, dla której istnieją wymienione w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz.U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm.) techniczne i ekonomiczne warunki przyłączenia (wyrok SA w Warszawie z dnia 27 marca 2015r., VI ACa 762/14, Legalis: Numer 1285010).

Skoro zaś powód nie podpisał umowy, a nie wykazał żadnych okoliczności po stronie pozwanej, które by mu to uniemożliwiały, to nie można przypisać działaniu pozwanego jakiegokolwiek związku z tym, że powód nie korzysta z energii elektrycznej na przedmiotowej nieruchomości od 2000r.

Jeżeli chodzi o następne lata, to w zakresie umowy z 5 grudnia 2012r. (i warunków przyłączeniowych z 2 października 2012r.) wskazać należy, że zarówno warunki przyłączeniowe, jak i umowa zostały sporządzone i podpisane w krótkim terminie po złożeniu wniosku przez powoda. Nie można w tej mierze postawić jakiegokolwiek zarzutu niedbalstwa stronie pozwanej. Przede wszystkim zaś powód nie wykazał aby wykonał obowiązki na nim ciężące, a określone

w § 3 umowy. Dopiero, bowiem zbudowanie przez powoda instalacji odbiorczej od miejsca dostarczania energii elektrycznej do wnioskowanego budynku odpowiadającej obowiązującym przepisom i normom, a także dostarczenie pozwanemu prawomocnej decyzji pozwolenia na budowę obiektu, zgłoszenia gotowości do wykonania przyłączenia wraz z oświadczeniem o wykonaniu instalacji odbiorczej zgodnie z obowiązującymi przepisami podpisanego przez wykonawcę instalacji i powoda, stanowiłoby podstawę do żądania od pozwanego wykonania przyłączenia. Jednakże powód nie wykazał, aby spełnił, choć jeden z w/w warunków. Trudno w takiej sytuacji uznać, że to pozwany w jakikolwiek sposób zwlekał z realizacją umowy z 2012r., a tym samym spowodował swoim zaniechaniem szkodę w majątku powoda.

Reasumując powód nie wykazał, aby po jego stronie powstała jakakolwiek szkoda majątkowa, do której naprawienia zobligowany byłby pozwany. Z tych samych powodów – nie wykonania przez powoda warunków umowy z 5 grudnia 2012r. - brak podstaw do uwzględnienia drugiego ze zgłoszonych żądań. Nadto wskazać należy, że z uwagi na upływ czasu, sama umowa przestała już obowiązywać.

W niniejszej sprawie powód domaga się także zasądzenia od pozwanego zadośćuczynienia „za straty moralne w związku z pozostawaniem 20 lat bez prądu”.

Żądanie powoda w zakresie zadośćuczynienia należy analizować świetle przesłanek wynikających z art. 23 k.c. i 24 k.c. w związku z art. 448 k.c. Do pojęcia dóbr osobistych odwołuje się art. 23 k.c., którego treść wskazuje na to, że dobra osobiste człowieka pozostają pod ochroną prawa cywilnego i to niezależnie od ochrony przewidzianej przez inne przepisy. W przepisie tym podano otwarty katalog chronionych dóbr osobistych, takich jak zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska. Przy czym ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości osoby, która czuje się dotknięta zachowaniem innej osoby, ale musi być dokonana przy stosowaniu kryteriów obiektywnych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 1996 roku, I ACr 341/96, OSA nr 7-8 z 1997 r., poz. 43). Liczy się, więc społeczny odbiór danego zachowania, oceniany według kryteriów właściwych dla ludzi rozsądnych i uczciwych. Ocena, czy dobro osobiste człowieka zostało zagrożone lub naruszone wymaga zastosowania kryteriów o charakterze obiektywnym. Nie ma tu, bowiem znaczenia subiektywna reakcja i odczucia pokrzywdzonego, lecz istotny jest odbiór danego zachowania przez osoby trzecie i reakcja opinii publicznej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2001 roku, V KKN 195/01).

Naruszenie dobra osobistego rozumianego, jako prawa podmiotowego osoby fizycznej i prawnej dopuszcza się każdy, kto w takie dobro chronione konkretną normą lub zasadami współżycia społecznego godzi w sposób bezprawny. W konsekwencji na pokrzywdzonym ciąży obowiązek wykazania, że jego dobro osobiste zostało zagrożone lub naruszone, natomiast sprawca, dążąc do uwolnienia się od odpowiedzialności, powinien udowodnić, że jego działanie nie miało cech bezprawności. Brak bezprawności działania nie oznacza wprawdzie braku zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego, nie mniej jednak wyłącza odpowiedzialność tego, kto wykazał, że nie działał bezprawnie.

Powód żądając zadośćuczynienia nie wykazał, aby jakiegokolwiek jego dobro osobiste zostało naruszone. W istocie nie udowodnił, iż mieszka na przedmiotowej nieruchomości oraz że na co dzień nie korzysta z energii elektrycznej z powodu działań pozwanego, co obniża jakość jego życia. Ustalone przez Sąd fakty nie dają podstawy do przypisania pozwanemu naruszenia dóbr osobistych powoda. Pozwany nie dopuścił się żadnych zachowań, które należałoby rozpatrywać w kategorii bezprawności, skutkujących naruszeniem dóbr prawnie chronionych.

Z tych wszystkich względów Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia powództwa.

Wobec stwierdzonej merytorycznej bezzasadności roszczeń powoda, rozważania odnośnie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia okazały się zbędne.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Strona pozwana poniosła koszt wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 3.600 zł, ustalonego przez Sąd na podstawie § 6 ust. 6 w zw. z § 2 ust. 2 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) - z uwzględnieniem rodzaju i stopnia złożoności sprawy oraz nakładu pracy pełnomocnika (rzeczywistego udziału w postępowaniu). Z uwagi na to, iż powód przegrał proces w całości, Sąd zasądził od J. B. na rzecz pozwanego 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.